

Donar al món la seva modernitat

Sant Josepmaria va somiar recordar tots els batejats del món que estaven cridats a ser sants. El somni d'un 2 d'octubre en què Déu ens continua convidant a mirar cap al futur.

03/03/2020

Un dels atractius que més ha crescut els últims anys és l'interès per veure les estrelles. No són poques les expedicions que s'organitzen fins a arribar a un cel el més espaiós possible —també net de llum

artificial— per observar així amb més claredat els astres. Segurament, a la zona d'Hebron, al sud de Palestina, durant l'època en què va viure Abraham (*Gn* 13, 18), aquest espectacle nocturn seria impressionant; amb gran probabilitat molt més que en els nostres dies. Precisament, aquella zona de l'Orient Mitjà ja s'havia enfosquit quan —segons ens explica la Sagrada Escriptura— Déu va treure Abraham del lloc on descansava durant la nit per dir-li: «Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar» (*Gn* 15, 5).

Espatlla amb espatlla al costat de Déu

No és difícil adonar-nos de la complexitat d'aquesta tasca. Per molt intensa que sigui la nostra concentració, se'n perd ràpidament el compte: si moltes estrelles se'ns escapen de la vista, d'altres potser ja

ni tan sols existeixen, tot i que encara ens n'arribi la llum als ulls. Sembla que el repte que Déu havia plantejat a Abraham no era factible. Llavors, per què el va inquietar a altes hores de la nit amb aquesta invitació? La resposta la podem trobar al mateix versicle: «Doncs així serà la teva descendència». Certament, el Senyor li podia haver transmès aquest missatge de qualsevol altra manera molt més senzilla. De fet, ja ho havia fet en dues ocasions anteriors (cf. *Gn* 12, 2-3; 13, 15-16); no era la primera vegada que li manifestava la seva promesa. Tanmateix, en aquesta tercera ocasió, vol treure Abraham del lloc on es protegia durant la nit, situar-lo sota la volta del cel i convidar-lo a somiar en quelcom incalculable. «Compta les estrelles, si és que les pots comptar». Imagina, si pots, el que tinc preparat per a tu.

En efecte, mirar la nostra vida «espatlla amb espatlla» al costat del

Senyor és la millor manera d'ampliar els horitzons al màxim, de viure més enllà dels nostres límits, justament perquè en aquesta aventura nosaltres no som els únics protagonistes. Pensar com serà el nostre futur al costat de Déu —són tants els nous reptes que poden sorgir en afegir-nos al seu projecte— és la planificació més ambiciosa a què podem aspirar. Ell no ens traurà «res —absolutament res— del que fa la vida lliure, bella i gran. No! Només amb aquesta amistat s'obren les portes de la vida. Només amb aquesta amistat s'obren realment les grans potencialitats de la condició humana. Només amb aquesta amistat experimentem el que és bonic i el que ens allibera».[1]

Acceptar aquesta invitació de Déu per imaginar junts el futur pot ser una gran manera de transitar per camins d'oració.

Somiar també és oració

Això és el que han fet tots els sants: sumar les seves capacitats —més o menys nombroses— al pla amorós de Déu. Josepmaria Escrivá de Balaguer, per exemple, quan amb prou feines tenia uns quants coneguts en una ciutat nova per a ell com Madrid, va somiar recordar tots els batejats del món que estaven cridats a ser sants; el mateix va passar amb el beat Àlvar del Portillo, el seu fidel successor, o amb la beata Guadalupe Ortiz de Landázuri, la qual, al seu torn, va fer seu aquest somni del fundador de l'Opus Dei encarnant en la seva vida la bellesa de la santedat en la vida ordinària.

De vegades els exemples dels sants ens poden semblar una mica difícils d'imitar; podem pensar que els nostres somnis no són tan ambiciosos i fins i tot, de vegades, no són ni tan sols tan apostòlics. Però la realitat és que, com el Prelat de l'Opus Dei recordava aquest estiu a

un grup de joves a Torreciutat, «no hi ha ningú —cap de vosaltres, ni jo, ni ningú— que sigui indiferent a Déu»; [2] ningú no s'ha quedat fora dels seus plans, que són sempre grans, encara que de vegades puguem pensar equivocadament que les nostres tasques són massa corrents com per ser tingudes en compte. Tots estem convidats a somiar la nostra vida «espatlla amb espatlla» al costat de Déu.

Sant Josepmaria, un dia del Nadal del 1967, era a Roma reunit amb un grup de fills seus de molts països. A les portes d'un nou any, va convidar els qui l'envoltaven —en aquell moment es tractava d'estudiants— a imaginar tantes maneres com poguessin d'estendre el missatge de Crist: instituts de disciplines variades amb un gran nivell acadèmic, seus en les quals s'impartiria formació cristiana a gent jove, escoles per a formació professional per a treballs tècnics...

Nosaltres, arribats a aquest punt, també podem imaginar tot el bé que Déu avui vol fer a través de la nostra vida: ser un focus d'unitat i alegria dins de la nostra família, portar la veritable llibertat de Crist a la nostra professió o al nostre ambient, aquella conversa amb un amic perquè se senti acompanyat, conèixer cada vegada més persones que s'interessin pel missatge de l'Evangeli... En aquell *soggiorno* romà, davant d'una multitud d'ulls que entreveïen tot el que hem dit com una fantasia —i que en poc temps ho van veure fet realitat—, sant Josepmaria va acabar dient: «Somieu, que també és oració, és treballar per Déu».[3]

Déu va fundar la seva Obra

Certament, la primera tasca serà descobrir el que Déu somia per a nosaltres i per al nostre món. De què es tracta exactament? En quines

activitats concretes hi podem col·laborar? Ens pot ajudar, una vegada més, el llibre del Gènesi. Durant la primavera del 1981, el cardenal Ratzinger, comentant a la catedral de Munic els passatges d'aquell text que fan referència a la Creació, assenyalava: «Déu ha creat l'Univers per entaular amb els homes una història d'amor. L'ha creat perquè hi hagi amor».[4] Sabem bé que la nostra vida no és el resultat d'un atzar cec, de manera que no estem absents al cor de qui ens ha preparat un espai concret en l'existència. Déu vol comptar amb nosaltres per tenir cura de totes les coses bones que ha vist sortir de la seva mà: «El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés» (*Gn* 2, 15). Déu ens ha volgut confiar aquest món com qui, per amor cap als seus nous cuidadors, deixa en herència la seva obra mestra. Ens ha lliurat, a més de tota la naturalesa, la cura de

cadascun dels seus fills i filles i l'organització de la convivència entre nosaltres. I per això somia que cada dia puguem fer d'aquest món una llar més amable per a tothom.

En aquest afany, la creativitat de Déu s'encarrila sempre a través de nous camins que són projectes que té pensats per a la societat i per a l'Església. Una d'aquestes iniciatives del Senyor va començar quan sant Josepmaria, quan era un sacerdot jove de vint-i-sis anys, posava en ordre els seus apunts durant uns dies de recés espiritual. De sobte, sense haver-s'ho imaginat abans, va veure que Déu li demanava que comencés una nova aventura; aquell dia «el Senyor va fundar la seva Obra.»[5] Uns anys després també escriuria: «Déu Nostre Senyor, el 2 d'octubre del 1928, festa dels Sants Àngels Custodis, va suscitar l'Opus Dei».[6] I deu anys més tard torna a confessar: «Mai no m'havia passat pel cap,

abans d'aquell moment, que hauria de tirar endavant una missió entre els homes».[7] Aquell dia sant Josepmaria, com en el passatge que considerem al principi, va experimentar el seu personal «mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar».

L'Opus Dei, com tantes altres institucions que l'Esperit Sant promou en el si de l'Església, és també un somni de Déu. Un somni en el qual vol il·lusionar molts cristians perquè, allà on siguin, transmetin la vida de Crist. L'empresa no era senzilla, però sant Josepmaria sabia que era el mateix Déu que s'entossudiria a dur-la a terme; la seva vida va ser un testimoni constant d'aquelles paraules de sant Pau: «Sé en qui he cregut» (2 *Tim* 1, 12). Quan el seu confessor, durant aquells primers anys, es va referir a aquest somni com «aquesta Obra de Déu», [8] el seu fundador va saber

que havia trobat un nom concret per a la iniciativa. Sant Josepmaria, quan feia pocs anys que treballava en aquest horitzó que li havia obert el Senyor, com qui confessava la seva pròpia experiència, va escriure: «La convicció sobrenatural de la divinitat de l'empresa us acabarà donant un entusiasme i amor tan intens per l'Obra, que us sentireu felicíssims sacrificant-vos perquè es faci realitat».[9] Una altra vegada: treballar *espatlla amb espatlla* al costat de Déu no ens treu pas les coses bones i boniques que té la vida; només pot aconseguir potenciar-les.

Donar al món la seva modernitat

El dissabte 15 d'abril del 1967, a Roma hi havia un corresponsal d'una coneguda revista per conversar amb sant Josepmaria.[10] El tema de què parlarien era justament el desenvolupament de la iniciativa volguda per Déu unes dècades

enrere. La trobada es va produir a la segona meitat del segle xx, una època en què havien canviat moltes coses respecte a la primera meitat. I justament sobre això va la pregunta del periodista: sobre la relació entre l'Opus Dei i el món que l'envolta. L'entrevistat respon ràpidament que per als qui procuren viure l'esperit de l'Obra «comprendre el món modern és quelcom natural i instintiu, perquè són ells — juntament amb els altres ciutadans, iguals que ells— els que fan néixer aquest món i li donen la seva modernitat».[11]

Aquest afany per veure sempre el futur com una herència pròpia ha acompanyat sempre la història de la salvació. La saviesa del poble d'Israel, recollida en la Sagrada Escriptura, és de vegades presentada de manera simbòlica com una bona mare de família. I en un dels seus proverbis la caracteritza com una

dona que «va vestida amb honor i dignitat, es riu del dia de demà» (*Pr* 31, 25). Perquè, què és veritablement ser *modern*? La modernitat del món segurament no és simplement detectar els temes que estan marcant una tendència, de vegades superficials i passatgers, per repetir-los en la nostra vida. Tampoc no és, probablement, la imitació de les opinions i les formes dels qui aparentment tenen més nombre de seguidors. Tot això pot ser, sens dubte, valuós, però quedarà enrere en un tres i no res.

El cristià «es riu del dia de demà», perquè sap que la modernitat del nostre món són totes les coses noves que Déu vol portar de manera particular i especial en cada època. Somriure al futur és esforçar-se per descobrir aquests desitjos per obrir-se a l'amor de Crist, que s'amaguen enmig dels interessos i els problemes de les persones que ens envolten,

moltes vegades sense que ni tan sols tinguin les paraules adequades per interpretar-los; saber entrar en sintonia amb la sensibilitat del nostre temps per portar-hi el bàlsam de l'amistat amb Jesús. La veritable modernitat consisteix en «un aprofundiment en la fe cristiana que, precisament perquè és profunda i autèntica, està en condicions de captar i assumir quantes coses positives implica el procés històric modern».[12]

A l'últim llibre de la Sagrada Escriptura, el Senyor ens assegura: «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21, 5). Déu promet estar sempre disposat a portar la veritable novetat. A això estan cridats tots els qui intenten viure l'esperit de l'Opus Dei: a transitar per camins d'oració de tal manera que donem al món la seva modernitat; voler-lo canviar —fer-lo un lloc cada vegada més acollidor— al costat de Crist. I per a això, Déu,

com va fer amb Abraham, ens convida a aixecar la mirada, i ens repeteix: imagina el que tinc preparat per a tu, si és que pots.

Quan somiar es fa difícil

En aquest sentit, és important estar a l'aguait d'algunes actituds que ens poden retardar en aquesta missió. Encara que potser soni estrany, no sempre és fàcil somiar. Un primer fre que podem experimentar és la comoditat d'entregar-se a la rutina. Això no té res a veure amb el bon costum de crear certs hàbits o ritmes que ens facilitin les coses. La *rutina dolenta*, en canvi, és la caricatura de la veritable experiència; és convèncer-nos que ja coneixem massa bé el camí, els seus paratges amplis i els seus carrerons foscos, així que a aquestes altures de la vida ningú —ni tan sols Déu— no ens podrà sorprendre. Però els horitzons de Déu només els pot incloure una

mirada que estigui oberta a les seves sorpreses, les quals podem trobar en la Sagrada Escriptura, en l'oració o en la multitud de vegades que es fan presents a través de les persones i els esdeveniments que ens envolten. És veritat que en la nostra vida podem haver experimentat algunes desil·lusions o plans que, tot i que llavors els vam intentar viure al costat del Senyor, no van sortir com pensàvem. En aquells moments, com Jesús a la Creu, és bo buscar el consol en el nostre Pare Déu, i convertir les nostres perplexitats en diàleg amb ell (cf. *Mt* 27, 46). Només així podrem, amb la seva protecció, tornar a mirar el futur sense pors ni laments.

Un altre fre a la nostra capacitat de vibrar d'acord amb els plans del Senyor és la cerca excessiva de seguretats. Cap sant no s'ha construït una fortalesa impermeable al seu entorn; al contrari, tots han sortit d'una manera o una altra a buscar

les necessitats espirituals i materials que tenien per davant, confiant sempre en l'ajuda de Déu. Trobem un exemple gràfic —que de vegades ha fet servir el Papa Francesc— en el rei David quan, per l'excés de seguretat amb què Saül el va voler protegir per lluitar contra el seu enemic —casc de bronze, una cuirassa pesada, la seva pròpia espasa— el jove jueu ni tan sols podia fer un pas. David va anar a la baralla amb el que sabia utilitzar bé: la seva fona, cinc pedres i, sobretot, la seva força posada al servei dels plans divins (cf. *1 Sam* 17, 40-45). De la mateixa manera, de cara a un camp de batalla en el qual ens hem d'endinsar per curar les ferides del nostre temps, no podem cedir a aquella temptació. No hi ha somnis sense aventura, vertigen, cansament i perills. Precisament Jesús, en una de les seves paràboles, ens exhorta a «sortir als camins» (cf. *Mt* 22,9) per trobar la tasca que ens té preparada.

A les pàgines de l'Evangelí també trobem un altre personatge que va experimentar una dificultat quan estava a la cruïlla del somni de Déu. Es tractava d'aquell jove que va córrer cap a Jesús, es va posar de genolls i va preguntar directament la qüestió fonamental: Com puc ser veritablement feliç? Sabem que era un noi que intentava complir els manaments, que era sincer i just amb els seus pares i bondadós amb la resta de persones. Però sentia que li faltava alguna cosa; tenia una profunda inquietud per treballar en els projectes divins. L'evangelista ens diu que Jesús «se'l mirà i el va estimar» (Mc 10, 21). Aquest va ser el moment precís del somni de Déu. Crist va veure totes les coses bones que vindrien de les mans i del cor del jove —tantes com les estrelles al desert d'Hebron—, així que li va voler traçar el camí cap a la seva màxima realització: «Vine i segueix-me». Tanmateix, també per

l'Evangelí, sabem que «se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns» (Mc 10, 22). Així el Senyor ens vol posar en guàrdia davant d'una altra de les dificultats que ens impedeix mirar el futur al costat de Déu: quan, potser inadvertidament, posem la nostra il·lusió en una cosa que no és ell. Quan, confosos, pensem que Jesús arriba a la nostra vida per treure'ns coses i no per donar-nos, en abundància (cf. Jn 10, 10), la felicitat per la qual preguntava el noi.

L'11 d'agost de l'any passat, en caure la tarda i dissipar-se una mica la calor estiuenca, el Papa Francesc va tenir una trobada amb joves que van arribar des de tots els racons d'Itàlia. El punt de trobada va ser el Circ Màxim, molt a prop del riu Tíber, entre dues muntanyes romanes. Precisament, les primeres paraules del Sant Pare animaven a pensar els

grans plans de la nostra vida al costat de Déu. En el cas dels qui s'inspiren en els ensenyaments de sant Josepmaria, aquest projecte suposa la invitació per donar al món la seva pròpia modernitat, aquesta novetat que només pot venir del tracte personal amb Jesucrist: «Els somnis són importants. Mantenen els nostres ulls ben oberts, ens ajuden a abraçar l'horitzó, a conrear l'esperança en cada acció diària. (...). Els somnis et desperten, et porten allà, són les estrelles més brillants, les que indiquen un camí diferent per a la humanitat. Vet aquí, teniu al vostre cor aquestes estrelles brillants que són els vostres somnis: són la vostra responsabilitat i el vostre tresor. Feu que siguin també el vostre futur!». [13]

Andrés Cárdenas

- [1] Benet XVI, homilia a l'inici del seu pontificat, 24.IV.2005.
- [2] F. Ocáriz, trobada amb joves a Torreciudad, 30.VIII.2019.
- [3] Sant Josepmaria, *Notas de una reunión familiar*, 24.XII.1967. A: *Crónica* 1968, p. 38 (AGP, Biblioteca, P01).
- [4] Cardenal Joseph Ratzinger, *Creación y pecado*, EUNSA, 2005, p. 54.
- [5] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, núm. 306. Citat a: Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, volum I, Rialp, Madrid, 1997, p. 302.
- [6] Sant Josepmaria, *Carta 14-II-1950*, núm. 3.
- [7] Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 2.II.1962. Citat a: Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, volum I, Rialp, Madrid, 1997, p. 298.

[8] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, núm. 1868. Citat a: Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, Rialp, Madrid, 1997, p. 333.

[9] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 19.III. 1934, núm. 49. Citat a: Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, volum I, Rialp, Madrid, 1997, p. 576.

[10] Sant Josepmaria, *Converses amb Monsenyor Escrivá de Balaguer*, edició críticohistòrica, Rialp, Madrid, 2012, p. 35.

[11] *Ibídem*, p. 215.

[12] A. de Fuenmayor, V. Gómez-Iglesia, J. L. Illanes, *El itinerario jurídico del Opus Dei*, EUNSA, Pamplona, 1989, p. 53.

[13] Francesc, *Trobada amb joves italians*, 11.VIII.2018.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/donar-al-mon-la-
seva-modernitat/](https://opusdei.org/ca/article/donar-al-mon-la-seva-modernitat/) (19/02/2026)